

PROF. HENRYK SKARŻYŃSKI KRZESIMIR DĘBSKI MICHAŁ ZNANIECKI

PRZERWANA CISZA

PROF. HENRYK SKARŻYŃSKI KRZESIMIR DĘBSKI MICHAŁ ZNANIECKI

PRZERWANA CISZA

PRZERWANA CISZA

LIBRETTO

Henryk Skarżyński

MUZYKA/KIEROWNICTWO MUZYCZNE

Krzysztof Dębski

REŻYSERIA

Michał Znaniecki

SCENOGRAFIA

Luigi Scoglio

KOSTIUMY

Anna Zwiefka

CHOREOGRAFIA

Tobiasz Sebastian Berg

ŚWIATŁA

Dariusz Albrycht

PROJEKCJE

Karolina Jacewicz

KIEROWNIK PRODUKCJI

Mirosław Riedel

OBSADA

MATKA – Wioletta Białk, Katarzyna Hołub
URZĘDNICZKA – Alicja Węgorzewska, Anna Jurkiewicz, Bogumiła Dziel-Wawrowska
NAUCZYCIELKA, DYREKTOR PRZEDSZKOLA – Barbara Kaczyńska
LEKARZ – Maciej Miecznikowski, Dariusz Niebudek
DZIADEK – Zbigniew Konopka, Andrzej Milewski
BABCIA – Ewa Szykulska, Ewelina Rzezińska
MATKA OLAF – Małgorzata Kaca
ZOSIA 5 LAT – Kalina Klocek, Marita Kaca
PIOTR 5 LAT – Stanisław Sołnicki, Witold Grzywna, Jakub Matusiak
OLAF 5 LAT – Stanisław Sołnicki, Witold Grzywna, Jakub Matusiak
ZOSIA 15 LAT – Gabriela Zalewska, Karolina Tosia Sypniewska, Zosia Malcolm
ZOSIA 20–25 LAT – Dominika Kościelniak, Ewa Dziedzina, Karolina Tosia Sypniewska
OLAF 15–20 LAT – Olaf Kaca
REŻYSER – Kamil Baron, Andrzej Skorupa
PIOTR TANCERZ 15 LAT – Kuba Nawrot, Bartłomiej Kamiński
PIOTR PIANISTA 20–25 LAT – Piotr Sędkowski, Maciej Miecznikowski
ADAM – Jan Petersen, Michał Rosiński
WERONIKA – Aleksandra Siwek, Marta Wojewódka
FILIP – Mateusz Gawor, Jakub Chmielarz
KLASA – Jan Scardina, Ignacy Kunach, Emilia Szuwalska, Maja Wierniuk, Laura Łabiga
TANCERKA ROLKI – Zosia Baksy Brzezińska
COVER WSZYSTKICH DZIEWCZYNEK – Weronika Niczyporuk
FLET – Estera Łabiga
SKRZYPCE – Laura Łabiga
COVER – Bogumiła Dziel-Wawrowska

TANCERZE

Patryk Dąbrowski, Tomasz Borkowski, Jan Czajkowski, Aleksandra Kądziołka,
Szymon Bożycki, Radosław Zboralski, Dominika Klimek

ZESPÓŁ WOKALNY WARSZAWSKIEJ OPERY KAMERALNEJ

Kierownik: Krzysztof Kusiel-Moroz

ZESPÓŁ MUZYCZNY

KWARTET SMYCZKOWY THETONACJA

INSPICJENT

Maria Grąbkowska

ASYSTENT KIEROWNIKA MUZYCZNEGO

Michał Gołos

ASYSTENT REŻYSERA

Kamil Baron

ASYSTENT SCENOGRAFI

Elwira Szyszka

ASYSTENT WOK

Magdalena Małecka

BUDOWA SCENOGRAFII

Tomasz Chwaja

PRZYGOTOWANIE DZIECI

Anna Grabowska

W SPOCIE VIDEO WYSTĄPILI:

Małgosia Strycharz-Dudziak – FORTEPIAN, Monika Zamachowska – DZIENNIKARKA, SPIKERKA

Pochwała ludzkiego umysłu

Czy można wyśpiewać opowieść o rzeczach, które stoją w całkowitej opozycji do wszystkiego, co kryje się za słowami, muzyką i dźwiękiem? Czy da się muzyką opisać wielką podróż ze świata, w którym to, co człowiek odbiera poprzez zmysł słuchu, jest nieobecne i stanowi wielką, milczącą białą kartę, wprost do krainy wielorakości dźwięków? Kiedy jako dyrektor Warszawskiej Opery Kameralnej podejmowałam decyzję o osadzeniu fenomenu dzieła profesora Henryka Skarżyńskiego, spisane w jego autorskim libretcie w konwencji musicalu, czyniłam to z pełną świadomością, że z jednej strony dotykamy najbardziej wrażliwej sfery ludzkiej intymności z jego cielesną niedoskonałością, z drugiej zaś mowa będzie o triumfie ludzkiego umysłu, wiedzy i nieokiełznanej wizji nad tym, co pozornie niemożliwe. Paradoksalnie, jakże to bliskie istocie sztuki, fenomenowi dzieła – literackiego, plastycznego czy muzycznego, które dzięki wizji twórcy, nieposkromionej wrażliwości i ich werbalizacji przekracza granice, stając się kolejnym krokiem w rozwoju cywilizacyjnym. Bez wizji, często pozornie u zarania abstrakcyjnej, bez obalania mitów niemożności, bez poszukiwania i realizacji marzeń nie byłoby progresu, tego wszystkiego, co ucieleśnia się w poszukiwaniach i ich efekcie, w przypadku ludzkiego geniuszu. Mówi się, że człowiek ogarnięty pasją staje się pępkiem świata. Tym samym efekt jego pracy rzuca światło na coś, co dotąd kryło się w mroku. To, co dajemy Państwu w musicalu „Przerwana cisza”, to opisana nutami, frazami i wersami potęga ludzkiego umysłu, symboliczne ukazanie przejścia. Czy brzmi to pomnikowo? W pewien sposób tak, ale innowacja, odkrycie, kolejne przełamanie czegoś, co uważane było za niemożliwe, przekroczenie kolejnej bariery, to odkrycie nowej gwiazdy, planety, wyspy... I gdzieś w tym wszystkim – ludzkiego szczęścia.

Kiedy chce się opowiedzieć o czymś, co można oceniać niemal w kategorii cudu, bo tym jest dzieło profesora Henryka Skarżyńskiego, czy raczej jego efekt, to trzeba do tego twórców, którzy będą potrafili wejść do świata tej szczególnej intymności. Twórców, którzy opowiedzą, jak z krainy pozbawionej dźwięku dociera się nie tylko do świata feerii dźwięków, lecz osiąga się w nim maestrię związaną ze spełnieniem pasji muzykowania – śpiewania i wypowiedania się dźwiękiem. Wiem, że Krzesimir Dębski – kompozytor, ze względu na swobodę w wypowiedaniu się we wszelkich gatunkach i stylach muzycznych, podobnie jak Michał Znaniecki – reżyser, obywatel świata, to ci, którzy opowiedzą nam o tym po mistrzowsku. Przeprowadzą niejako na drugą stronę lustra.

Wszystko to dzieje się również w szczególnym miejscu, Basenie Artystycznym Warszawskiej Opery Kameralnej, które właśnie tą premierą wpisuje się w kulturalny krwiobieg Warszawy. Wierzę, że będzie to magiczny czas, zarówno ten związany z obcowaniem z dziełem, którego światową prapremierę oddajemy Państwu – melomanom – pod osąd, ale też nowy czas dla nas, kameralistów. Nowy rozdział, nowe emocje, uczucia i wzruszenia. Cieszę się, że wszyscy jesteśmy tego świadkami, że dzieje się to na naszych oczach. Tu i teraz.

dr Alicja Węgorzewska-Whiskerd
Dyrektor Warszawskiej Opery Kameralnej

Szanowni Państwo

Warszawska Opera Kameralna, realizując musical „Przerwana cisza”, zwraca uwagę na problem społeczny, jakim są zaburzenia słuchu. To problem bliski także nam, Zarządowi województwa mazowieckiego – dostrzegamy bowiem problemy zdrowotne mieszkańców Mazowsza. Możliwości, jakie daje obecny poziom medycyny, a także działania podejmowane w ramach walki z wykluczeniem społecznym, zostały ujęte w librecie, którego autorem jest prof. Henryk Skarżyński, światowej sławy otolaryngolog, dyrektor Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu. IFPS jest wiodącym w Polsce instytutem badawczym (kategoria A) oraz wysoko wyspecjalizowanym szpitalem zapewniającym kompleksową opiekę osobom z uszkodzeniami narządu słuchu, głosu, mowy, równowagi i oddychania. Spektakl wyreżyserował pan Michał Znaniecki, światowej sławy reżyser teatralny i operowy, natomiast muzykę skomponował pan Krzesimir Dębski. To wspólne dzieło najlepszych twórców, profesjonalistów w swoich dziedzinach.

Obecnie Instytut prowadzi wielospecjalistyczny program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym „Po Pierwsze Zdrowie”. Program obejmuje szereg działań podejmowanych w wymiarze ogólnopolskim w odniesieniu do wszystkich grup społecznych – dzieci, młodzieży, dorosłych i seniorów. Nadrzędnym celem jest budowanie w naszym kraju postaw prozdrowotnych oraz solidarności pokoleniowej, jako fundamentów wspierania zdrowia Polaków. Wydarzeniami specjalnymi, ilustrującymi polskie osiągnięcia medyczne i naukowe o międzynarodowym zasięgu, podczas których promowano Program „Po Pierwsze Zdrowie”, były: II Światowy Kongres Otologii (2nd World Congress of Otology), V Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Muzykoterapia w rozwoju słuchowym człowieka”; międzynarodowe warsztaty muzyczne „Mistrzów i uczniów” i V Finał Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Ślimakowe Rytmy”.

Uzupełnieniem powyższych działań będzie – wystawiony dzięki Warszawskiej Operze Kameralnej pod dyrekcją Alicji Węgorzewskiej-Whiskerd i wsparciu Zarządu Województwa Mazowieckiego – musical „Przerwana cisza” z udziałem pacjentów i zawodowych artystów, ilustrujący osiągnięcia i perspektywy nauki oraz medycyny. Musical będzie udokumentowaniem największych współczesnych osiągnięć polskiej medycyny oraz jej wielkiego wkładu w naukę światową. Odzwierciedla losy i problemy autentycznych bohaterów – ludzi, którzy urodzili się głusi, głęboko niedosłyszający lub stracili słuch w późniejszym okresie życia. Następnie dzięki zastosowaniu najnowocześniejszych technologii i metod otochirurgicznych, w głównej mierze opracowanych w naszym kraju, wyszli ze świata ciszy. W roli niektórych bohaterów musicalu występują pacjenci Światowego Centrum Słuchu, których operował prof. H. Skarżyński, a następnie obserwował ich rozwój w zakresie słuchu, mowy, opanowywania kolejnych języków oraz złożonych umiejętności artystycznych. Profesor Skarżyński poświęcił im wiele swoich utworów poetyckich odzwierciedlających ich losy. Te utwory oraz inne teksty opatrzone muzyką prof. K. Dębskiego stały się podstawą oryginalnego scenariusza.

Życzę wspaniałego odbioru musicalu, który dzięki Państwa przychylności może wejść na stałe do repertuaru Warszawskiej Opery Kameralnej i dzięki temu poruszyć w oryginalny sposób sprawy, które są bliskie nam wszystkim.

Adam Struzik

Marszałek Województwa Mazowieckiego

***Słuch jest podstawą rozwoju komunikacji międzyludzkiej,
mowy i inteligencji człowieka,
a muzyka jest największym wsparciem
w kształtowaniu tych umiejętności***

Leczenie całkowitej i częściowej głuchoty – wrodzonej lub nabytej w różnych momentach życia – stanowiło jedno z największych wyzwań dla nauki i medycyny. Przerwanie każdej ciszy, która izoluje człowieka, jest wielkim osiągnięciem terapeutycznym. W procesie budowania inteligencji człowieka muzyka odgrywa niezwykle ważną rolę już od 21. tygodnia życia w łonie matki. Muzyka jako forma terapii jest wykorzystywana od czasów starożytnych. Współczesna medycyna kliniczna często sięga do określonych jej rodzajów, by wspierać rozwój współczesnych społeczeństw i każdego człowieka oddzielnie. Cisza otaczająca od urodzenia lub powstała w pewnej chwili życia niesie dla pogrążonego w niej człowieka wielkie problemy i ograniczenia. Jej przerwanie dla tych, którzy tego doświadczyli, kojarzy się z cudownym ozdrowieniem. Od wielu lat obserwuję moich pacjentów, tych najmniejszych, kilkumiesięcznych, którzy urodzili się głusi, oraz wszystkich innych, starszych, zwłaszcza seniorów, którzy wyszli ze świata ciszy – i to jest inspiracją do pisanja kolejnych, poświęconych im, wierszy i opowiadań. Utwory te, oprócz bogatego dorobku dotyczącego tematu ciszy i dźwięku, wzbogaciły zawartość scenariusza musicalu „Przerwana cisza”. Dziękuję każdemu, kto okazał swoje zainteresowanie tym niezwykle ważnym problemem, który dotyka około 1 mld ludzi na świecie. Dziękuję wybitnym artystom – prof. Krzesimirowi Dębskiemu i Michałowi Znanięckiemu – za okazane zaufanie oraz przygotowanie oprawy muzycznej i reżyserii musicalu. Dziękuję dyrekcji Warszawskiej Opery Kameralnej za chęć zorganizowania i pokazania tego przedsięwzięcia na deskach swojej sceny. Problemy ze słuchem i wynikające z tego faktu uciążliwości w codziennym życiu znalazły swój wyraz w partiach mówionych i śpiewanych musicalu. To są również sceny z naszego życia. Żywię nadzieję, że wielu widzów odnajdzie tam siebie lub historie swoich bliskich i znajomych. Losy musicalowych bohaterów pokazują, jak można rozwiązywać różne problemy, by cieszyć się życiem i tym, co nam podczas spektaklu i w duszy gra. Pisząc scenariusz i te słowa, chciałem oddać wielki hołd tym, którzy wyszli z ciszy, rozwinęli lub wzbogacili swoją mowę oraz pokazali swoje umiejętności artystyczne – zdolności drzemiące w każdym z nas. Zapraszam na wspólny spektakl z udziałem moich pacjentów, który zawiera głębokie treści dotyczące słuchu i mowy unoszące się na skrzydłach muzyki.

Pozdrawiam serdecznie
Profesor Henryk Skarżyński

MUSICAL PRZERWANA CISZA – GENESIS

Musical jest artystycznym udokumentowaniem jednego z największych osiągnięć polskiej nauki i medycyny oraz jej wielkiego wkładu w rozwój światowej otolaryngologii, otologii i otochirurgii na przestrzeni ostatnich 27 lat. W 1992 roku zoperowałem pierwszego w Polsce głuchego pacjenta, przerwałem jego życie w ciszy i wprowadziłem do świata dźwięku. To przedsięwzięcie artystyczne odzwierciedla losy i problemy bohaterów ludzi, którzy urodzili się głusi, głęboko niedosłyszający lub utracili słuch w późniejszym okresie życia. Dzięki zastosowaniu najnowocześniejszych technologii i metod chirurgicznych, które opracowałem w Światowym Centrum Słuchu, wyszli ze świata ciszy i uzyskali możliwość swobodnej komunikacji. W role niektórych bohaterów wcielają się moi pacjenci, leczeni w Światowym Centrum Słuchu, których operowałem, a następnie obserwowałem rozwój ich słuchu i mowy, opanowywanie kolejnych języków oraz różnych umiejętności artystycznych. Poświęciłem im wiele swoich utworów poetyckich odzwierciedlających trudne i złożone losy. Te utwory oraz inne teksty opatrzone muzyką prof. Krzesimira Dębskiego stały się podstawą oryginalnego scenariusza opartego na faktach. Przez pryzmat ludzkich dramatów, które spotykają bohaterów w każdym okresie życia, od pierwszych lat do wieku senioralnego, pokazane są efekty terapii, mierzone jako oryginalne, pierwsze na świecie wielkie sukcesy. W bardzo atrakcyjnej, uznanej artystycznie formie – musicalu – zostały przedstawione jedno z największych osiągnięć naukowych, które wdrożyłem do codziennej praktyki klinicznej w naszym kraju, a następnie rozpropagowałem w skali międzynarodowej, przeprowadzając na trzech kontynentach pierwsze na świecie złożone operacje poprawiające lub przywracające słuch. Pokazały one wysoki poziom polskiej medycyny i jej niezaprzeczalny wkład w naukę światową. Zawarta w trzech aktach fabuła musicalu „Przerwana cisza” pokazuje drogę życiową – rozwój słuchu i mowy, komunikacji międzyludzkiej oraz drogę artystyczną wielu pacjentów Światowego Centrum Słuchu, w którym obecnie wykonuje się najwięcej na świecie operacji poprawiających słuch, a polscy pacjenci mają dostęp do najnowszych technologii jako pierwsi lub jedni z pierwszych na świecie. Pokazany jest nadzwyczajny rozwój człowieka z wadą słuchu w każdym okresie życia – przedszkolnym, szkolnym, dorosłym i senioralnym – oraz dążenie tych osób do utrzymania na co dzień dobrego kontaktu z otoczeniem. Musical ilustruje, jak do całego procesu terapii wad słuchu i mowy włączane są najnowsze osiągnięcia naukowe i muzyka. Ideą jest uświadomienie nam wszystkim, jak wielkie znaczenie ma muzyka w rozwoju człowieka oraz w jakim stopniu wpływa na rozwój współczesnych społeczeństw. Oparcie fabuły musicalu na losach konkretnych osób stanowi muzyczną ilustrację jednego z największych sukcesów nauki i medycyny w ostatnich 100 latach dziejów naszej ojczyzny.

Utwór ma formę trzyaktowego, bardzo dynamicznego musicalu. Wykonawcami są: śpiewający soliści – dorośli i dzieci, chór dorosłych i chór dziecięcy wraz z prowadzącymi dyrygentami, tancerze, mimowie-akrobaci, orkiestra, dyrygent. W spektaklu występują także konkretni pacjenci, którzy odzyskali słuch i teraz grają na różnych instrumentach, śpiewają lub tańczą. Są uczestnikami i laureatami Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Ślimakowe Rytmy”. Ich autentyczne losy zostały wplecione

w akcję sceniczną. W założeniu moim oraz pozostałych wspaniałych twórców – kompozytora muzyki i reżysera – poza oczywistymi walorami artystycznymi sztuki musicalowej, to przedsięwzięcie pełni także funkcje edukacyjne – bardzo potrzebne młodemu pokoleniu. Przekazywane treści wzbogacają bardzo nikłą w społeczeństwie wiedzę o problemach i dramatach ludzi słabosłyszących lub w ogóle niesłyszących, ich walce o pełnoprawny udział w społeczeństwie, a także ich wpływie na rozwój współczesnej nauki i medycyny. Celem musicalu jest uwrażliwienie dorosłych, młodzieży i dzieci na cierpienie innych. Dzięki spektaklowi widzowie mają możliwość poznania trudnych losów bohaterów, a dzięki temu – otwarcia się w realnym życiu społecznym na obecność osób z takimi niepełnosprawnościami. Dla porównania – osoby niewidzące potrafimy rozpoznać, ponieważ poruszają się z charakterystycznymi białymi laskami. Osób niesłyszących nie rozróżniamy. Kolejną funkcją edukacyjną spektaklu jest uzmysłowienie społeczeństwu, że w naszym kraju dostępna jest terapia o niewiarygodnych wręcz możliwościach. Wartość edukacyjną stanowi również informacja o bezprecedensowym fenomenie – historii powstania i działalności Światowego Centrum Słuchu i jego wyjątkowych wynikach medycznych, ośrodka wybudowanego i zorganizowanego z mojej inicjatywy, w którym jako pionier w skali międzynarodowej przeprowadziłem wiele pierwszych na świecie operacji leczenia różnych typów głuchoty, dając świadectwo tych unikatowych w skali globu polskich osiągnięć. Spektakl z całą pewnością wzbudzi w widzach bardzo wiele pozytywnych uczuć, ponieważ daje powody do dumy każdemu z widzów, naszych Rodaków. Publiczności zagranicznej z kolei dostarczy informacji o polskich sukcesach w zakresie nauki i medycyny. Z poczuciem misji i pasją pisałem nie tylko libretto musicalu, lecz także wiele wierszy, które poświęcam swoim pacjentom. Fabuła utworu opowiada autentyczne historie pacjentów – oczywiście odpowiednio opracowane na potrzeby sceny. Głównymi bohaterami musicalu są dzieci, niepełnosprawne pod względem słuchu, a często i mowy. Widzowie są świadkami ich dorastania. Mali bohaterowie na przestrzeni lat przechodzą specyficzną terapię, dzięki implantom słuchowym mogą rozwijać się i urzeczywistniać swoje marzenia, realizować pasje. Jednak najpierw widzimy dramat całych rodzin, w których pojawia się niedosłyszące dziecko, potem ich walkę o przełamanie „wyroku losu”, aż wreszcie radość z uzyskania możliwości leczenia i jego efektów. Bohaterami są zatem pacjenci korzystający z osiągnięć nauki i medycyny, u których „nie-możliwe stało się możliwym”. Całość narracji utrzymana jest w naprzemiennych rytmach i klimatach ich osobistych dramatów i radości, ukazywanych z dużą sceniczną dynamiką, często z akcentami humoru. Przez scenę przewijają się wykonawcy odtwarzający role m.in. pacjentów, lekarzy, urzędników, postaci z dziecięcych marzeń, baśni etc. Wszyscy tańczą i śpiewają, odgrywając sceny dramatu. Dobór doświadczonych i uznanych realizatorów gwarantuje wysoką jakość spektaklu.

Akcja musicalu rozpoczyna się, gdy główni bohaterowie są małymi dziećmi, które urodziły się praktycznie głuche. Otacza ich zupełna cisza. W jaskrawy sposób w pierwszej scenie kontrastuje to z aktywnością ich słyszających rówieśników. Fabuła od początku odzwierciedla dramat głuchoty, który dotknął trójkę głównych bohaterów – Zosię, Piotrusia i Olafa. Olaf został zoperowany z powodu głuchoty bardzo wcześnie, w pierwszym roku życia, i dobrze się rozwija nie tylko pod względem słuchu, lecz także mowy, języka i umiejętności artystycznych. Systematycznie doskonalili swoje zdolności w zakresie gry na instrumentach perkusyjnych. Wyrasta na bardzo uzdolnione dziecko, potem

młodzieńca i młodego mężczyznę. Matka drugiego dziecka – Zosi, która urodziła się głucha, szuka pomocy dla swojej córki u kolejnych lekarzy, którzy tylko rozkładają ręce. To powoduje, że Zosia została zoperowana dopiero kilka lat po urodzeniu. Bezpośrednim impulsem do podjęcia takiej decyzji przez matkę Zosi było spotkanie Olafa i poznanie jego losów. Operacja umożliwiła Zosi odzyskanie słuchu, a dzięki temu – stopniowy rozwój drzemiących w niej zdolności wokalnych. Poziom śpiewu Zosi w wieku szkolnym jest już zaawansowany, a finalnie, już jako osoba dorosła, zostaje ona profesjonalną piosenkarką. Zosia jest przyjaciółką trzeciego niesłyszącego dziecka – Piotrka, którym opiekują się tylko dziadkowie. Pierwsza znajomość Zosi z Piotrkim zostaje zakłócona, dziewczyna odwraca się od niego i zrywa kontakt. Dopiero w ostatniej części musicalu Zosia na nowo nawiązuje znajomość z Piotrem i ich przyjaźń powraca. Piotrek, głęboko niesłyszący od urodzenia, długo nie rozwija swojej mowy, lecz od początku prezentuje swój talent taneczny. Dzięki temu, że może odbierać w formie szczątkowej niskie dźwięki, ma doskonałe poczucie rytmu i wykorzystuje to początkowo intuicyjnie, a następnie prawie profesjonalnie. Piotrek zostaje zoperowany jeszcze później niż Zosia i to jest przyczyną gorszego rozwoju mowy, z którą ma problemy jeszcze w dorosłym życiu. Jednak po wszczępieniu implantu z zachowaniem resztek własnego słuchu chłopaka, co zostało w skali światowej osiągnięte po raz pierwszy w Światowym Centrum Słuchu, Piotrek w doskonały sposób rozwija swoje umiejętności pianistyczne. Wpływ na to mają jego kontakty z Zosią oraz dziadkowie, którzy cierpią – podobnie jak wielka część populacji senioralnej – z powodu szumów usznych. Muzyka fortepianowa w wykonaniu Piotra stanowi dobrą terapię dla jego dziadków. W scenach końcowych spektaklu, gdy Piotr jako młody pianista koncertuje po całym świecie i wygrywa międzynarodowy konkurs pianistyczny, Zosia dostrzega go ponownie. Tłem dla głównych bohaterów musicalu i ich skomplikowanych losów są autentyczne przeżycia i problemy innych pacjentów. Przełomowe momenty w ich życiu pojawiają się w okresie szkolnym, nastoletnim i dojrzałym. Ukazane historie są świadectwem wielkich osiągnięć pacjentów, a zarazem przyjaciół Światowego Centrum Słuchu, a także światowych sukcesów polskich lekarzy, psychologów, pedagogów, logopedów i inżynierów klinicznych. Dzięki ich pracy, prowadzonym badaniom i doświadczeniu powstała „polskiej szkoła medyczna” w tym obszarze nauki światowej. Potwierdzeniem jest największa na świecie liczba zoperowanych pacjentów, najnowsze wdrożone technologie medyczne i liczne inicjatywy, jakie zespół Światowego Centrum Słuchu realizuje na arenie międzynarodowej na pięciu kontynentach. Obsadę musicalu częściowo stanowi grupa pacjentów Światowego Centrum Słuchu, w wieku od około czterech lat do okresu senioralnego, co pokazuje, że problemy ze słuchem dotyczą osób w każdym wieku i w każdym okresie życia można uzyskać sukces terapeutyczny.

Henryk Sławiński

Profesor Henryk Skarżyński

Otochirurg i specjalista otorynolaryngologii, audiologii, foniatrii i otolaryngologii dziecięcej. Konsultant krajowy ds. otorynolaryngologii.

Pierwszy w Polsce wszczepił implanty słuchowe, lecząc różne wrodzone i nabyte przypadki głuchoty i głębokiego niedosłuchu, w tym: implanty ślimakowe (1992), implanty do pnia mózgu (1998), ucha środkowego (2003). W 2002 roku opracował program i zoperował pierwszych na świecie dorosłych i dzieci z częściową głuchotą. W ostatniej dekadzie przeprowadził liczne pierwsze na świecie operacje łączenia słuchu elektrycznego i naturalnego, szczególnie adresowane do powiększającej się systematycznie grupy senioralnej we współczesnych społeczeństwach. Autor polskiej szkoły otologii w nauce światowej. Pomysłodawca i współtwórca oraz dyrektor Światowego Centrum Słuchu Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu. Kierownik Katedry Audiologii i Foniatrii Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina (2002–2018).

W latach 1993–1998 opracował programy wczesnego wykrywania wad słuchu u noworodków i był jednym z sygnatariuszy Europejskiego Konsensusu Naukowego w Mediolanie (1998). W imieniu polskiej nauki i medycyny zrealizował badania wczesnego wykrywania wad słuchu u dzieci szkolnych w 20 krajach Azji, Europy, Afryki i Ameryki Południowej. W Polsce realizuje Wielospecjalistyczny Program Wspierania Zdrowia Polaków „Po Pierwsze Zdrowie”, którego celem jest kształtowanie prozdrowotnych postaw Polaków i solidarności międzypokoleniowej. Od ponad 20 lat wykonuje najwięcej na świecie operacji poprawiających słuch.

Inicjator programu „Wyrównywanie szans dzieci z zaburzeniami komunikacyjnymi w krajach europejskich” – głównego priorytetu prezydencji Polski w UE i Konkluzji Rady Europy. Autor ponad 4000 publikacji i innych doniesień zagranicznych i krajowych, realizator operacji pokazowych w Europie, Azji i Ameryce Południowej. Inicjator organizacji światowych centrów doskonałości HEARRING. Prezydent 3 kongresów światowych, 2 kontynentalnych i ponad 100 konferencji międzynarodowych, które odbyły się w Polsce – w tym 5 poświęconych muzykoterapii.

Od 5 lat organizuje Międzynarodowy Festiwal Muzyczny „Ślimakowe Rytmy”, w którym występują osoby głuche i głęboko niedosłyszące, które odzyskały słuch i rozwijają swoje umiejętności artystyczne.

Członek najważniejszych krajowych i zagranicznych towarzystw naukowych, m.in. jako pierwszy Polak jest członkiem jednego z najstarszych amerykańskich towarzystw naukowych – Amerykańskiego Towarzystwa Otolologicznego. Członek Europejskiej Akademii Nauk i Sztuk, przewodniczący Komitetu Nauk Klinicznych PAN.

Laureat ponad 200 nagród, m.in.: państwowych, resortowych – Prezydenta i Premiera RP, wielu ministerstw; organizacji gospodarczych – „Wybitny Polak” (Teraz Polska), Oskar 20-lecia Polskiego Biznesu, (Polski Klub Biznesu), Specjalna Perła Polskiej Gospodarki; międzynarodowych kapituł – „Order Uśmiechu”, Order ECCE HOMO, statuetka „Orla Białego”; wyróżnień – „Człowiek Wolności” w plebiscycie z okazji 25-lecia odzyskania niepodległości, Honorowy Obywatel Warszawy i miasta Czyżew; odznaczeń m.in.: prezydentów RP, Gruzji, Ukrainy, króla Belgii, papieża Franciszka i prymasa Polski, dwukrotny laureat i jeden z liderów rankingów najbardziej wpływowych osób w polskiej medycynie (Puls Medycyny). Profesor honorowy uniwersytetów: USA, Mołdawii, Kirgistanu, doktor honoris causa Akademii Pedagogiki Specjalnej, uniwersytetów: Warszawskiego i Marii Curie-Skłodowskiej.

Prof. H. Skarżyński jest autorem licznych scenariuszy filmów dokumentalnych, instruktażowych, wierszy okolicznościowych, tekstów piosenek, spektakli okolicznościowych i pokazów, współautorem programu muzykoterapii i „Muzyka w rozwoju słuchowym człowieka”. Pierwsze wiersze zaczął pisać w liceum, wtedy też powstał pierwszy scenariusz trzyaktowej sztuki teatralnej i własnoręcznie zrobiona gitara elektryczna.

Michał Znaniecki

Reżyser, dramaturg, scenograf i pedagog. Studiował na Uniwersytecie w Bolonii u Umberta Eco oraz Giorgio Strehlera w Teatro Piccolo di Milano. Zadebiutował w mediolańskiej La Scali, mając zaledwie 24 lata i był najmłodszym w historii reżyserem debiutującym w tym teatrze.

Autor ponad 190 spektakli, pracuje na najważniejszych scenach operowych całego świata, między innymi we Włoszech, Francji, Irlandii, Hiszpanii, Polsce, Argentynie, Urugwaju czy na Kubie. Wyspecjalizował się w megaprodukcjach plenerowych, które realizował między innymi na stadionach, wyspach i w parkach, współpracując w ramach wieloletniego kontraktu, np. z Israeli Opera na pustyni w Masadzie.

Szczególne miejsce w jego dorobku artystycznym zajmują projekty teatralne, edukacyjne i angażujące wykluczonych społecznie, za które był wielokrotnie nagradzany, między innymi Medalem Regionu Puglia za zasługi artystyczne i społeczne.

Współpracował z największymi sławami świata opery i teatru, między innymi z Plácidem Domingo, Piotrem Beczałą, Mariuszem Kwietniem, Lorinem Maazelem czy José Curą. Był jednym z najmłodszych dyrektorów Opery Narodowej w Warszawie i Opery Poznańskiej.

W 2011 roku za spektakl „Eugeniusz Oniegin” reżyser otrzymał nagrodę Premios Líricos Teatro Campoamor dla najlepszej produkcji premierowej roku w Hiszpanii. Jego polskie inscenizacje musicalowe parokrotnie nagradzane były Złotą Maską za spektakl i reżyserię. Otrzymał także Narodową Nagrodę Teatralną Chorwacji za „Mefistofele”, najlepszy spektakl operowy roku 2014 oraz nagrodę specjalną – „włoski Oscar operowy” – Premio Abbiati 2015 za projekt 200.com – Paggiacci.

W roku 2012 z okazji 20-lecia działalności artystycznej został odznaczony srebrnym medalem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Zasłużony Kulturze Gloria Artis.

Ambasador Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016. Założyciel Festival Opera Tigre w Argentynie.

Krzysztof Dębski

Kompozytor, dyrygent, skrzypek jazzowy, aranżer i producent muzyczny. Twórca muzyki poważnej i współczesnej (w swoim dorobku ma ponad 120 utworów symfonicznych i kameralnych, m.in.: 2 symfonie, opery, 4 oratoria, utwory religijne, 15 koncertów instrumentalnych), muzyki teatralnej (ponad 40 premier), eksperymentalnej i filmowej (ponad 100 filmów fabularnych m.in.: „Ogniem i mieczem”, „W pustyni i w puszczy”, „Tam i z powrotem”, „Stara baśń”, „1920. Bitwa warszawska”, „Thomas Falconer”) oraz muzyki do seriali telewizyjnych (w sumie ponad 3000 odcinków). Na zamówienie hollywoodzkiej wytwórni LimeLight Films skomponował nową muzykę do 16 niemych filmów Charliego Chaplina z lat 1914–1917.

Jest liderem i solistą koncertującego od 1980 roku w niemal całej Europie, a także w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie, jazzowego zespołu String Connection (blisko 1000 koncertów, w tym radiowych i telewizyjnych).

Wykładowca na letnich kursach muzycznych, m.in. w: Ankarze, Darmstadt, San Diego, Los Angeles, Miami i w Valencii (Kalifornia). Profesor Akademii Muzycznej w Poznaniu i Łodzi.

Wielokrotny laureat nagród, m.in. I nagrody Światowego Konkursu Jazzowego w Hoeillart w Belgii (1983), Nagrody im. Stanisława Wyspiańskiego (1985) oraz wielu nagród w konkursach radiowych, płytowych i kompozytorskich. Zdobywca Fryderyka w kategorii kompozytor roku, nagrody Międzynarodowej Akademii Filmowej Philip Award za muzykę do filmu „Ogniem i mieczem” oraz nagrody za muzykę do filmu „W pustyni i w puszczy” na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Pyrgos (Grecja).

Uczestnik światowych festiwali takich jak: Jazz Jamboree 80' oraz New Jazz Meeting w Baden-Baden, a także festiwali w Reno (USA), Getxo (Hiszpania), Paryżu, Helsinkach, Kongsbergu, Budapeszcie, Leverkusen, Bratysławie, Berlinie, Norymberdze, Hadze, Pradze, Le Mans, Los Angeles i wielu innych.

Jako dyrygent prowadził koncerty z udziałem takich międzynarodowych gwiazd, jak: José Carreras, José Cura, Ewa Małas-Godlewska, Adam Makowicz, Canadian Brass, Vadim Riepin, J. L. Ponty, Mark O'Connor, Regina Carter, John Blake i Nigel Kennedy, Trilok Gurtu, Mayungo Jackson, Richard Galliano, Daniel Stabraw, a także UB40 i Chris De Burgh oraz Garou. Dyrygował niemal wszystkimi polskimi orkiestrami, na czele z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia, Orkiestrą Sinfonia Varsovia, Orkiestrą Filharmonii Narodowej, jak również Irish BBC Orchestra, Moscow Symphony, Guadalajara Symphony Orchestra, Orchestra Teatro Municipal Rio de Janeiro, Orquesta Nacional Santiago de Chile, Academia Santa Cecilia de Madrid czy Orkiestrą Filharmonii Lwowskiej i Kijowskiej. Ostatnio koncertował w Gruzji, na Litwie, w Hiszpanii, Korei Południowej i Stanach Zjednoczonych.

ZESPÓŁ MUZYCZNY:

DYRYGENT

Krzysztof Dębski / Anna Grabowska

SAKSOFON / FLET

Konrad Gzik

GITARA

Maciej Koczyński

PIANO

Michał Gołos

BAS

Michał Aftyka

PERKUSJA

Kacper Majewski

KWARTET SMYCZKOWY THETONACJA W SKŁADZIE:

I SKRZYPCE

Joanna Gręziak

II SKRZYPCE

Joachim Łuczak

ALTÓWKA

Justyna Kostrzoń

WIOLONCZELA

Kamila Wyrzykowska

ZESPÓŁ WOKALNY WARSZAWSKIEJ OPERY KAMERALNEJ

SOPRANY

Ewa Kuryłowicz

Sylwia Stępień

Teresa Tippe

ALTY

Dorota Solecka

Ewa Puchalska

Kinga Głogowska

TENORY

Robert Mojsa

Krzysztof Piernik

Marek Sadowski

BASY

Krzysztof Matuszak

Bartłomiej Kornacki

Grzegorz Zychowicz

Krzysztof Kusiel-Moroz

Kierownik Zespołu Wokalnego Warszawskiej Opery Kameralnej. Ukończył warszawską Akademię Muzyczną w klasie dyrygentury symfoniczno-operowej prof. Stanisława Wisłockiego. Studiował także dyrygenturę chóralną pod kierunkiem prof. Ryszarda Zimaka. Od 1990 roku jest związany z macierzystą uczelnią jako pedagog prowadzący klasę dyrygentury chóralnej, zespoły wokalne i instrumentalne oraz jako szef Chóru Mieszanego UMFC. W kadencji 2003–2005 sprawował kierownictwo Katedry Dyrygentury Chóralnej. W latach 1994–1999 był kierownikiem artystycznym Chóru Męskiego im. Wacława Lachmana Towarzystwa Śpiewaczego Harfa. Od 1990 roku jest dyrygentem i dyrektorem artystycznym Warszawskiego Chóru Chłopięcego przy Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina. Dyrygował wieloma polskimi orkiestrami, m.in.: Filharmonii Narodowej w Warszawie, Filharmonii Bydgoskiej, Filharmonii Opolskiej, Polską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą Sinfonia Varsovia, Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus, Orkiestrą Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, a za granicą m.in.: Kristiansand Orkester w Norwegii, Oldenburg Ratsmusik Orchester, Japan Youth Orchestra. Jako chórmistrz wielokrotnie występował na Międzynarodowym Festiwalu „Wratislavia Cantans”, koncertował także za granicą: w Niemczech, krajach Beneluksu, Francji, na Litwie, Łotwie, w Japonii, Chinach i Stanach Zjednoczonych. Artysta jest także organizatorem życia muzycznego. Był inicjatorem takich wydarzeń, jak: Warszawskie Dni Muzyki Pasyjnej, Triduum Muzyki Żałobnej „Pro defunctis”, festiwal Musica Temporis Adventus, festiwal Sancta Cecilia. Krzysztof Kusiel-Moroz posiada na swoim koncie również dorobek kompozytorski, m.in.: dwie symfonie, koncert fortepianowy, sinfoniettę na orkiestrę smyczkową, oratorium „Pasja polska”, „Agnus Dei”, a także liczne mniejsze kompozycje kameralne i chóralne.

LIBRETTO

W musicalu spotykamy się z autentycznymi osobami leczonymi z powodu głuchoty. Ich losy odzwierciedlają jedne z największych współczesnych osiągnięć nauki i medycyny.

AKT I

Wszystko zaczyna się w zupełnej ciszy w ograniczonej scenografii. Jedna z głównych postaci – Zosia jest w wieku ok. 4 lat. Jako dziecko niesłyszące jest bezradna. Jej mama szuka możliwości leczenia. Pierwsze kontakty z lekarzem nie dają jej żadnych nadziei na skuteczną terapię dla córki. Zosia nic nie słyszy, nie dochodzi do niej żaden dźwięk. Mama Zosi rozmawia z lekarzem. Prowadzą dialog, który początkowo jest zamazany. Lekarz rozkłada ręce, a chór lekarzy wykonuje utwór „Diagnoza”, śpiewając m.in. „nie słyszy i słyszeć nie będzie...”. Mama Zosi jest zagrożona w rozpacz. Na proscenium mała Zosia. To z jej perspektywy obserwujemy wydarzenia sceniczne. Zosia zauważa dzieci bawiące się w ciuciubabkę. Pojawia się druga główna postać – Piotrek – mniej więcej rówieśnik Zosi. Chce się z nią bawić i zaczyna tańczyć, wykonując kilka ruchów baletowych. Piotrek zakrywa usta dłonią. Jest głęboko niedosłyszający. Stopniowo Zosia zaczyna naśladować jego ruchy. Robi to coraz sprawniej. Równocześnie rozświetla się prospekt trzeci. Za nim – sylwetka kobiety trzymającej za rękę małego chłopca – są to Olaf i jego mama. Mama Zosi dowiaduje się od niej, że chłopiec był głuchy, ale ma wszczepiony implant ślimakowy i świetnie z nim funkcjonuje, pójdzie nawet do zwyczajnej szkoły – tak jak inne dzieci z okolicy. Mama Zosi widzi szansę dla córki. Szuka pomocy i Zosi również zostaje wszczepiony implant. Chór śpiewa m.in. „szansa, szansa, szansa...”. Przychodzi czas trudnej rehabilitacji. Mama Zosi solo, a następnie z udziałem chóru śpiewa utwór „Nadzieja”. Upływa szybko czas, mama wykonuje z Zosią kolejne ćwiczenia w celu rozwinięcia mowy dziecka. Obserwuje to Piotrek, który dostaje od dziadków pod choinkę małe pianino. Chłopiec zaczyna wygrywać na nim prostą melodię. Mama Zosi przestaje wierzyć, że rehabilitacja przyniesie jakiegokolwiek rezultaty. Piotrek, który słyszy tylko niskie dźwięki, z uporem stara się stymulować do pracy Zosię swoją melodią. Mama Zosi za sprawą gry małego Piotrka wpada na pomysł, że podczas ćwiczeń rehabilitacyjnych będzie śpiewać. W zadumie, ale z nadzieją śpiewa zmęczonej Zosi „Kołysankę”. Terapia przebiega szybciej i bardziej skutecznie. Zosia dowiaduje się, że Piotrek głęboko niedosłyszany i nie mówi. Zosia i Piotrek nawiązują ze sobą dobry kontakt i lubią spędzać razem czas. Mała i starsza, nastoletnia Zosia wykonują utwór „Przemiana”. Dzieci dorastają, chodzą do szkoły. Pojawia się również starsza postać Piotrka. Zosia rozwija swój talent wokalny, wykonując m.in. „Balladę o słuchu”. W szkolnej klasie Zosi jest Piotrek oraz poznany wcześniej Olaf, który roz-

wija swoje umiejętności artystyczne jako perkusista. Do ich klasy wpada grupa dzieci – rówieśników Zosi. Mają plecaki i torby. Między nimi Olaf, który uderza pałeczkami od perkusji, oraz Adam, Filip, Weronika i inni. Toczy się typowe życie szkolne. Dzieci wykonują kolejne partie słowno-muzyczne. Zosia i Piotrek, którzy trzymali się blisko siebie – zostają rozdzieleni. Dzieci porywają Zosię ze sobą, a chłopcy spychają Piotrka na bok. Pojawia się dziadek Piotrka i zabiera go do domu. Dzieci, cały czas nucąc, zajmują swoje miejsca w klasie. Wchodzi nauczycielka. Zaczyna się lekcja, w trakcie której dochodzi do bardzo niemiłych dla Zosi sytuacji. Jeden z uczniów – Filip, brutalnie traktuje jej problemy ze słuchem. W obronę biorą ją natomiast inni koledzy, m.in. Adam i wspomniany wcześniej Olaf, który przechodził takie samo leczenie jak Zosia. Nauczycielka nie umie rozładować napiętej atmosfery w klasie. To sprawia, że Zosia zostaje upokorzona przez Filipa. Olaf i Adam mitygują Filipa, ten okazuje pozorną skruchę. Klasa wychodzi – zostaje tylko Zosia, która wciąż przeżywa słowa, które usłyszała od Filipa. Pojawia się Piotrek i pokazuje znane już wcześniej ruchy taneczne. Zosia przez chwilę stoi, wydaje się wykończona całym zajściem, jest bardzo smutna. Nie wierzy, że jej marzenie, by kiedyś móc śpiewać, może się ziścić. Piotrek podchodzi i bierze ją pod rękę. Zosia delikatnie się wyswobadza. Nie chce, by w jej relację z Piotrkiem wkradły się jakieś niedopowiedzenia, ale równocześnie uśmiecha się do przyjaciela. Piotrek podchodzi do klawiatury i we właściwej już tonacji gra „Wlazł kotek...”. Odwraca się do Zosi i pokazuje implant za uchem. Zosia przypomina sobie trudne ćwiczenia sprzed lat – uśmiecha się ponownie i nuci utwór „Mogę śpiewać”. Wychodzą. Początkowo idą razem, ale Piotrek zatrzymuje się, spotyka Filipa i prowokuje bójkę. Pojawia się nauczycielka i mama Zosi.

Kurtyna

AKT II

Plan filmowy reklamy Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Ślimakowe Rytm”. W garderobach pacjenci przygotowują się do występu. Młodzi ludzie spotykają się i dzielą swoimi doświadczeniami artystycznymi. Część z nich przygotowuje się do występu na tym Festiwalu. Dołączają kolejne osoby oraz trójka głównych bohaterów. Pojawia się Pani Gwiazda – urzędniczka, która przyjmuje zgłoszenia na Festiwal – i wykonuje utwór „Ślimakowe rytmy”. Na plan wchodzi kolejni byli pacjenci ŚCS. O Festiwalu dowiaduje się Piotrek. Zna marzenia Zosi, która chce zaśpiewać na tak ważnym wydarzeniu muzycznym. Spotykają się na nim dzieci, młodzież i dorośli z całego świata, którzy kiedyś nie słyszeli, a teraz są prawdziwymi artystami. Chór wykonuje utwór „Zaczarowany fortepian”, w którym jak w lustrze pokazane są losy małej pacjentki, obecnie pianistki i lekarki. Piotr idzie do Zosi i namawia ją do wzięcia udziału w Festiwalu. Zosia trenuje z koleżankami jazdę na rolkach i jest bardzo roztargniona. Piotrek dołącza do dziewczycy-

nek. Zosia informuje go, że kończy szkołę i wyjeżdża. Piotrek cierpliwie przypomina o wysłaniu zgłoszenia na Festiwal. W telefonie pokazuje jej stronę internetową Festiwalu i formularz zgłoszeniowy. Zosia początkowo nie chce się zgodzić. Myśli, że nie ma szans, ale po chwili obiecuje Piotrkowi, że wyśle zgłoszenie. Piotrek wyraźnie daje do zrozumienia, że jest Zosią zainteresowany. Ona jednak nie zwraca na niego uwagi, oznajmia, że czeka na telefon od kogoś i że plany i marzenia są teraz dla niej najważniejsze. Wyśmiewa uczucia Piotrka. Piotrek nie rusza się, nie reaguje w żaden sposób. Zosia nawet tego nie zauważa. Wybiera numer Adama. Piotrek nie wie przez chwilę, co ze sobą zrobić, a potem powoli wycofuje się i znika. Zosia kończy rozmowę. Gdy zostaje sama, robi jej się Piotrka żal, wysyła jednak zgłoszenie. Mama Zosi dowiaduje się, że dziewczynka została zakwalifikowana i wystąpi na Festiwalu. Z radością przekazuje córce dobrą nowinę. Zosia, rozmawiając z Adamem, dzieli się z nim dobrą wiadomością, a także z kilkoma osobami na Facebooku. Adam dość grubiańsko daje jej do zrozumienia, że jako była niesłysząca nie ma żadnych szans. Zosi robi się smutno, śpiewa „Gdy wszystko się zaczyna”. Wątpliwości odnośnie występu wyraża również mama Zosi. Ponownie pojawia się Piotrek, który nie wiedząc, co się wydarzyło, z radością odbiera informację, że Zosia zakwalifikowała się do występów. Zosia jest zdezorientowana zachowaniem osób, które były jej bliskie. Wspomina, że kiedyś, gdy byli mali, było miło. Teraz podejrzewa również Piotrka, że namawia ją do występu tylko po to, by się ostatecznie skompromitowała. Wtedy wszyscy się od niej odwrócą i będzie ją miał tylko dla siebie. Oświadcza Piotrkowi, że ma go dosyć, a on znów wycofuje się i wybiega. Jest zdruzgotany całym zajściem. Zosia zostaje sama i zaczyna płakać. Jest rozchwiana wcześniejszą rozmową z Piotrkiem oraz opiniami znajomych na temat jej udziału w Festiwalu. Śpiewa utwór „Zła do cna”. Mama Zosi bardzo przeżywa problemy córki. Słyszycy, że dziewczynka, chcąc się uspokoić, śpiewa pierwsze takty „Gdy odzyskałam słuch”. Mama dołącza się do śpiewu Zosi, której to daje nadzwyczajne natchnienie i moc oraz wiarę w to, że musi się jej udać. Zosia występuje na Festiwalu. Z radością wykonuje swój ukochany utwór „Gdy odzyskałam słuch”. Na widowni pojawiają się dziadkowie Piotrka. To on ich zachęcił, by poszli na występ finałowy. Wiedział, że zobaczą tam Zosię oraz posłuchają muzyki, która pomaga im znosić szумы uszne. On też dla nich gra, by im ulżyć, a zarazem podziękować. To dzięki nim on też otrzymał swoją szansę po operacji wszczepienia implantu. Po wykonaniu przez Zosię utworu na sali zapada cisza, a następnie widownia bije brawa. Zosia mówi wzruszona, że dedykuje występ mamie i Piotrkowi – osobom, które na to najbardziej zasłużyły – i zbiega ze sceny. W trakcie ostatnich chwil wykonywania utworu zaczyna się awantura na widowni. Pojawiają się Piotrek i Filip, który oskarża Piotrka, że się na niego rzucił z pięściami. Rodzice musieli wezwać policję. Dziadek z babcią wychodzą pospiesznie za Piotrkim.

AKT III

Minęło kilka lat. Zosia intensywnie ćwiczy i przygotowuje się do kolejnych występów. Reżyser podczas prób zamęcza Zosię nową choreografią. Wyciska z niej ostatnie poty, przypominając, że jeśli ma śpiewać, to musi być najlepsza. Mówi jej, że ma śpiewać doskonale, aby mógł wypromować ją na rynku muzycznym. Przed nimi kolejny kontrakt – tym razem z Chin. Reżyser jest zdenerwowany, a Zosia z chórem zaczyna nucić jemu na przekór „Jak wykształciłam głos”. Mama Zosi jest natomiast bardzo zadowolona z postępów córki. Cieszy się, że stoi przed nią otworem wielka artystyczna kariera. Gdy Zosia wraca z zajęć, wspólnie oglądają telewizję. Nagle na ekranie mama Zosi dostrzega Piotrka. Chłopak jest gościem programu przed występem na Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym. Dowiadują się, że Piotrek, mając implant, jest świetnym, znanym na świecie muzykiem. Zosia jest wyraźnie poruszona informacjami, widać, że dawne uczucie wróciło. Z wywiadu wynika, że Piotrek ma za sobą wiele sukcesów w różnych miejscach na świecie. Mama zauważa reakcję Zosi na pojawienie się dawnego przyjaciela. Zosia odchodzi i próbuje do niego dzwonić. Telefon odbiera dziadek Piotra, ale Zosi mówi, że go nie ma. Potem rozmawia o tej sytuacji z babcią Piotra. Oboje zasłuchani są w jego piękną grę na fortepianie, która jest dla nich terapią łagodzącą szumy uszne. Mimo że Zosia chce się z nim skontaktować, dziadkowie zgodnie dochodzą do wniosku, że muszą go przed Zosią chronić, ponieważ wiele wycierpiał z jej powodu. Terapeutyczna moc jego muzyki jest potrzebna również innym. Babcia przypomina dziadkowi, że będzie miał niedługo specjalny występ w Domu Opieki Seniorów, wśród których bardzo dużo osób ma problemy ze słuchem i szumami usznymi. Zosia zasmucona odkłada słuchawkę i śledzi występ Piotra na ekranie. Piotr gra pięknie. Publiczność bije brawa. Siedząca przed telewizorem Zosia także. Bardzo przeżywa występ Piotra. Wchodzi reżyser i, widząc to, wyłącza telewizor. Mama Zosi próbuje go powstrzymać. Reżyser wykrzykuje, że mają kolejne zaproszenie, a do mamy Zosi mówi – „Wie pani, że cenię talent córki. Zainwestowałem całe swoje życie, aby ją wypromować”. Mama Zosi się krzywi – „Tak, jako cyrkową atrakcję. Głuchoniema, która śpiewa. Ty sprzedajesz tylko produkt”. Reżyser stara się przekonać Zosię o swoich uczuciach – śpiewa „Szczęściu trzeba szansę dać”. Zosia, mając przed oczami grającego przed chwilą Piotra, odpowiada utworem „Dar losu”. Dziewczyna, wbrew kategorycznym zakazom reżysera, postanawia pójść na finał konkursu pianistycznego i zobaczyć Piotrka, chce odnowić przyjaźń. Czuje to reżyser i staje się o nią zazdrosny. Koncert Piotra zaczyna się klasycznie od „Włazł kotek na płótek”, następnie przechodzi do właściwego utworu przygotowanego na Konkurs Chopinowski. Po zakończeniu utworu, Zosia przeciska się przez publiczność i wychodzi na środek sceny. Biję brawo, podchodzi do Piotra i chce poroz-

mawiać. Ten jest bardzo powściągliwy, ale dochodzi między nimi do milczącego porozumienia. Piotr wychodzi i pozdrawia publiczność. Zosia zostaje sama. Rozumie, jak wielki błąd popełniła, kiedy zostawiła Piotrkę. Zaczyna śpiewać. Nagle Piotr wraca i gra to, co grali razem, gdy byli mali. Zosia śpiewa do jego akompaniamentu piosenkę „Zmiana w życiu”. W sercach dwojga ponownie wybucha głębokie uczucie. Na scenę wychodzą wszyscy występujący i śpiewają utwór „Potęga słuchu, głosu i mowy”.

Kurtyna

Z boku wychodzi chór i nuci melodię hymnu Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Ślimakowe Rytmy”. Zosia i Piotrek zaczynają śpiewać hymn i dołączają do nich pozostali.

Siemka Słuch i Głos

Wydawca
Instytut Fizjologii i Patologii Słuchu
ul. Mochneckiego 10, 02-042 Warszawa

SKŁAD GRAFICZNY
Warszawska Opera Kameralna
Instytut Fizjologii i Patologii Słuchu

ILUSTRACJA „PRZERWANA CISZA” NA OKŁADCE
Luigi Scoglio

PRZYGOTOWANIE
Barbara Kaczyńska, Ewa Gałęska, Jolanta Chyłkiewicz,
Agnieszka Babicz, Dorota Bielska/IFPS

KOREKTA
Aleksandra Mankiewicz-Malinowska/IFPS

ZDJĘCIA
archiwum WOK
Barbara Kaczyńska, Maciej Nowicki/IFPS

DRUK
Raphael Sp. z o.o.
ul. Wiosny Ludów 71, 02-495 Warszawa

Warszawska Opera Kameralna
Teatr: al. Solidarności 76 B, Warszawa
Basen Artystyczny: ul. Marii Konopnickiej 6, Warszawa
Administracja: ul. Obrońców 31, Warszawa

DR ALICJA WĘGORZEWSKA-WHISKERD Dyrektor
DANUTA BODZEK Zastępca Dyrektora ds. Finansowych i Rozwoju
AGNIESZKA TYRAŃSKA Zastępca Dyrektora ds. Administracyjnych
ANNA ANDRZEJCZYK Główna Księgowa
PROF. MARCIN SOMPOLIŃSKI Kierownik Muzyczny Zespołu Instrumentów Dawnych
Warszawskiej Opery Kameralnej
PROF. KRZYSZTOF KUSIEL-MOROZ Kierownik Zespołu Wokalnego
ANNA ZIELIŃSKA Kierownik Działu Kadr
LUCJAN KURPIEWSKI Kierownik Działu Oświatlenia
MAREK NIEWIEDZIAŁ Koordynator MACV
KAROL FURTAK Koordynator Działu Organizacji Pracy Artystycznej
SEBASTIAN POMIRSKI Koordynator Działu Administracyjno-Gospodarczego
KATARZYNA GABRAT-SZYMAŃSKA Główny Scenograf Warszawskiej Opery Kameralnej

INFORMACJA / REZERWACJA BILETÓW

Od poniedziałku do piątku w godz. 9.00–15.00, tel. +48 22 625 75 10, tickets@operakameralna.pl

KASA TEATRU / SPRZEDAŻ BILETÓW

Al. Solidarności 76b, 00-145 Warszawa
Kasa czynna od poniedziałku do piątku w godzinach 11.00–19.00
oraz w dniu spektaklu w soboty i niedziele od godziny 16.00.
Przedsprzedaż biletów do godz. 18.00 (tel. +48 22 831 22 40)

BASEN ARTYSTYCZNY

Ul. Marii Konopnickiej 6, 05-077 Warszawa, tel. +48 22 625 75 10.
Kasa czynna w dniu spektaklu od godziny 16.00

PATRONAT HONOROWY

Marszałek
Województwa
Mazowieckiego

Warszawska Opera Kameralna jest instytucją
finansowaną ze środków Samorządu
Województwa Mazowieckiego

20. **MAZOWSZE**

PATRONAT MEDIALNY

PARTNERZY

www.operakameralna.pl